Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om samtrafik på teleområdet med hensyn til sikring af det almene tjenesteudbud og interoperabiliteten ved anvendelse af ONP-principperne

(95/C 313/04)

KOM(95) 379 endelig udg. — 95/0207(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 31. august 1995)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 189 B, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Udbud af teletjenester og -infrastruktur liberaliseres pr. 1. januar 1998 i EF (med overgangsperioder for visse medlemsstater); som anført i Rådets resolution af 7. februar 1994 om fastlæggelse af principper for et alment udbud af teletjenester [1] kan man fremme indførelsen af EF-dækkende teletjenester ved at sikre mulighederne for samtrafik mellem offentlige net og, i det kommende liberaliserede miljø, ved at sikre samtrafikken mellem operatører, som driver virksomhed i forskellige medlemsstater eller i hele EF; i Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådighedsstillelse af åbne net (Open Network Provision — tilrådighedsstillelse af åbne net) [2] opstilles der harmoniserede principper for fri og reel adgang til samt anvendelse af offentlige telenet og -tjenester, det anerkendes i Rådets resolution af 22. juli 1994 om forholdene inden for telekommunikationssektoren og behovet for yderligere udvikling på telekommunikationsmarkedet [3], at ONP-bestemmelser er den bedste måde at harmonisere vilkårene for samtrafik;

(2) der er behov for generelle regler for samtrafik mellem offentlige telenet og offentlige teletjenester, uanset den underliggende teknologi, hvis det skal sikres, at de tjenester, der udbydes i EF, er interoperable fra slutbruger til slutbruger; hvis markedet skal være åbent og konkurrencepræget, er det vigtigt, at samtrafik og interoperabilitet sikres ud fra retfærdige, hensigtsmæssige og ikke-diskriminerende vilkår;

(3) når særrettigheder og monopoler på teleområdet bliver afskaffet, skal nogle af de eksisterende definitioner revideres; i dette direktiv omfatter begrebet »teletjenester« ikke radio- eller tv-spredning; de tekniske bestemmelser, takster, brugs- og forsyningsbestemmelser, som gælder for samtrafik, er forskellige fra de bestemmelser, der finder anvendelse på slutbruger/net-grænsefladerne.

(4) når særrettigheder og monopoler for teletjenester og -infrastruktur bliver afskaffet i EF, bliver det sandsynligvis nødvendigt med godkendelsesordninger for udbud af telenet og -tjenester i medlemsstaterne; alle organisationer, som har ret til at udbyde offentlige telenet eller -tjenester i hele eller en del af EF, bør have ret til at føre forhandlinger om samtrafikaftaler på kommercielt grundlag i overensstemmelse med EF-lovgivningen, dog på betingelse af at de nationale tilsynsmyndigheder fører tilsyn og om nødvendigt griber ind; det skal sikres, at der er tilstrækkelige samtrafikmuligheder i visse af EF's net og tjenester, som ligger til grund for brugernes sociale og økonomiske velfærd, f.eks. offentlige telefonnet og -tjenester og faste kredsløb;

(1) EFT nr. C 48 af 16. 2. 1994, s. 1.

(2) EFT nr. L 192 af 24. 7. 1990, s. 1.

(3) EFT nr. C 213 af 6. 8. 1993, s. 1.

(5) det skal defineres, hvilke organisationer der har forskellige rettigheder og pligter i forbindelse med samtrafik; hvis man skal stimulere udviklingen af nye typer teletjenester, skal man fremme nye former for samtrafik og særlig netadgang;

(6) resolution af 7. februar 1994 opstiller bestemmelser om finansiering af alment tilgængelig taletelefoni; den hermed forbundne forsyningspligt medvirker til opfyldelsen af EF's målsætning om social og økonomisk samhørighed og geografisk ligestilling; en medlemsstat kan godt have flere organisationer, som varetager forsyningspligten; når man beregner nettoomkostningerne til forsyningspligten, skal både omkostninger og indtægter, udefra bestemte økonomiske faktorer og immaterielle goder, som organisationens forsyningspligtige virksomhed medfører, tages i betragtning, men beregningen bør ikke omfatte elementer, som skyldes en takstmæssig uligevægt, der er historisk bestemt; omkostningerne til forsyningspligten bør beregnes efter gennemskuelige procedurer; finansielle bidrag til dækning af forsyningspligtsomkostninger bør være adskilt fra samtrafiktaksterne;

(7) det er vigtigt at få opstillet principper til sikring af gennemskuelighed, informationsadgang, ikke-diskrimination og ligelig adgang, især på områder, hvor der er organisationer med stærk markedsstilling; en organisations markedsstilling opgøres efter forskellige faktorer, f.eks. markedsandelen for dets produkt eller tjeneste på det pågældende marked, dens omsætning i forhold til markedsstørrelsen, dens mulighed for at påvirke markedsforholdene, dens kontrol over adgangen til slutbrugerne samt dens finansieringsmuligheder og erfaring med udbud af produkter og tjenester på det pågældende marked; i dette direktiv betragtes en organisation, der har en markedsandel på over 25 % af et givet telekommunikationsmarked inden for den medlemsstats geografiske område, hvor den har tilladelse til at drive virksomhed, som en organisation med stærk markedsstilling, medmindre den nationale tilsynsmyndighed skønner, at dette ikke er tilfældet; den nationale tilsynsmyndighed kan imidlertid også skønne, at en organisation, som ikke har en markedsandel af denne størrelse, har en stærk markedsstilling;

(8) taksterne for samtrafik spiller en væsentlig rolle for, hvordan der indføres konkurrence i overgangen til et frit marked; organisationer med stærk markedsstilling skal kunne dokumentere, at deres samtrafikafgifter er fastlagt ud fra objektive kriterier i henhold til principperne om gennemsigtighed og omkostningsægthed og ikke influeres af andre net- eller tjenesteudbud; gennemsigtigheden og ikke-diskriminationsprincippet styrkes, når der offentliggøres oversigter over samtrafiktjenester og -takster; der bør være en vis fleksibilitet i takstfastlæggelsen i forbindelse med samtrafik, så taksterne f.eks. kan variere efter kapacitet; takstniveauet bør fremme produktiviteten og øge mulighederne for effektiv, bæredygtig markedsadgang, og taksterne bør ikke ligge under et niveau, som på grundlag af realomkostningerne beregnes ud fra langsigtede differenskostninger og anvendte omkostningsfordelingsmetoder, eller over et niveau, som beregnes efter de direkte omkostninger ved at udbyde den pågældende samtrafiktjeneste;

(9) hvis der i regnskaberne skelnes mellem samtrafikvirksomhed og anden virksomhed, er det gennemskueligt, hvad der foretages af interne omkostningsoverførsler; når en organisation med særrettigheder eller monopol på et område uden for telesektoren også udbyder teletjenester, kan en opsplitning af regnskaberne forhindre konkurrenceforvridende krydssubsidier;

(10) de nationale tilsynsmyndigheder skal spille en vigtig rolle, da de skal lette virkeliggørelsen af et konkurrencebaseret marked til gode for brugerne og sikre, at der bliver passende mulighed for samtrafik mellem net og tjenester; samtrafikforhandlinger kan lettes ved, at de nationale tilsynsmyndigheder på forhånd fastlægger visse betingelser og angiver, hvilke områder samtrafikaftalerne bl.a. skal omfatte; hvis der opstår uenighed om samtrafik mellem parter i én medlemsstat, skal den skadelidte part kunne henvende sig til den nationale tilsynsmyndighed for at få mæglet i sagen; de nationale tilsynsmyndigheder skal kunne kræve, at en organisation åbner sit net for samtrafik, når det kan påvises at være i brugernes interesse; de nationale tilsynsmyndigheders arbejde kan lettes ved, at der offentliggøres ikke-bindende retningslinjer inden for disse områder;

(11) de ufravigelige hensyn, som kan berettige begrænsninger for adgang til og anvendelse af offentlige telenet eller -tjenester, er ifølge direktiv 90/387/EØF: netdriftssikkerhed, sikring af nettets integritet, i begrundede tilfælde driftskompatibilitet mellem tjenester og om fornødent databeskyttelse;

(12) fællesbrug af faciliter kan være en fordel på baggrund af byplanmæssige, miljømæssige, økonomiske eller andre hensyn, og derfor bør de nationale tilsynsmyndigheder tilskynde hertil med frivillige ordninger; i visse tilfælde kan det være nødvendigt at foreskrive obligatorisk fællesbrug af faciliteter, men det bør kun ske efter at der er afholdt fuldt offentlige høringer; virtuel samplacering kan være et fyldestgørende alternativ til fysisk samplacering af teleudstyr;

(13) nummerering er vigtig i forbindelse med ligestilling; for at sikre konkurrencen bør de nationale tilsynsmyndigheder være ansvarlige for at administrere og kontrollere medlemsstaternes nummereringsplaner og de aspekter af teletjenester, der vedrører tildeling af navne og adresser, som skal koordineres på landsplan; nummerportabilitet — dvs. at en slutbruger kan vælge at få sine teletjenester hos en anden organisation uden at skulle ændre de numre, han bruger i medlemsstaten — er vigtig for brugerne og bør indføres hurtigst muligt; nummereringsplaner bør opstilles i samråd med alle berørte parter og i overensstemmelse med de langsigtede, europæiske nummereringsprincipper og internationale nummereringsplaner; hvis man skal opfylde behovet for nummerering i Europa, fremme udbuddet af tværeuropæiske og nye tjenester og sikre, at telekommunikationsmarkedet bliver bredt og sammenhængende, er der brug for en fælles EF-holdning i internationale organisationer og fora, hvor man træffer beslutninger om nummereringsforhold;

(14) harmonisering af tekniske grænseflader og adgangsvilkår skal i henhold til direktiv 90/397/EØF baseres på fælles tekniske specifikationer, som tager det internationale standardiseringsarbejde i betragtning; der skal muligvis udarbejdes nye europæiske standarder for samtrafik; i henhold til Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter [1], senest ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/10/EF [2], må der ikke opstilles nye nationale standarder inden for områder, hvor der er ved at blive udarbejdet europæiske standarder;

(15) i henhold til direktiv 90/387/EØF skal ONP-vilkår være gennemskuelige og offentliggjort på passende vis; ved ovennævnte direktiv oprettedes et udvalg, i det følgende benævnt ONP-udvalget, som skal bistå Kommissionen, og der opstilles en procedure for høring af televirksomheder, brugere, forbrugere, producenter og tjenesteudbydere;

(16) ud over den klageadgang, der indgår i medlemsstaternes og EU's lovgivning, er der brug for simple mæglingsprocedurer i forbindelse med tvister, som omfatter flere forskellige lande, eftersom det falder uden for de enkelte nationale tilsynsmyndigheders beføjelser; disse procedurer bør være hurtigtvirkende, billige og gennemsigtige samt omfatte samtlige berørte parter;

(17) hvis Kommissionen skal kunne føre effektivt tilsyn med anvendelsen af dette direktiv, skal medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der bliver ansvarlige for de opgaver, der angives i direktivet, og hvilke organisationer der falder ind under direktivets bestemmelser;

(18) da udviklingen i denne sektor med rivende hast, bør direktivets bilag kunne tilpasses efter en hurtigtvirkende procedure, hvor både medlemsstaterne og ONP-udvalget inddrages;

(19) gennemførelsen af visse forpligtelser skal sammenkædes med tidspunktet for liberalisering af teletjenester og -infrastruktur; der kan gives fritagelse for forpligtelsen til at udbyde nummerportabilitet i tilfælde, hvor Kommissionen anerkender, at det vil være for vanskeligt for bestemte organisationer at opfylde denne forpligtelse;

(20) dette direktiv bør også gælde for organisationer, der udbyder telenet og -tjenester i EF, og som ikke ejes eller kontrolleres af EØS-medlemsstater og/eller disse landes statsborgere, som her kaldes »tredjelandsorganisationer«; EF-operatører bør reelt have samme adgang til tredjelandsmarkeder, som landenes egne operatører har, og i tredjelandene behandles ligesom disse landes operatører i kraft af dette direktiv behandles i EF; EF prioriterer højt, at man opnår dette mål via multilaterale overenskomster;

(21) det bør efter tre år vurderes, hvordan dette direktiv fungerer, samtidig med at man vurderer situationen hvad angår samtrafik med tredjelande, så der kan træffes de nødvendige foranstaltninger;

[1] EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.
[2] EFT nr. L 100 af 19. 4. 1994, s. 30.

(22) hvis de enkelte medlemsstater selv skal fastlægge reglerne, bliver målsætningerne om samtrafik mellem net og tjenester i hele EF og udbud af tværeuropæiske net og tjenester ikke opfyldt fyldestgørende, medens dette direktiv vil sikre disse målsætninger på EF-plan;

(23) bestemmelserne i dette direktiv gælder under forbehold af traktatens konkurrenceregler, for så vidt angår samtrafik mellem telenet og -tjenester —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde og målsætning

Dette direktiv fastlægger regler til sikring af samtrafik og interoperabilitet mellem telenet og -tjenester i et miljø med fri og åben konkurrence i Fællesskabet.

Direktivet drejer sig om harmonisering af vilkårene for fri og reel samtrafik mellem offentlige telenet og -tjenester.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »samtrafik«: fysisk og logisk sammenkobling af faciliteter mellem organisationer, som udbyder telenet og/eller -tjenester, med henblik på at give den ene organisations brugere mulighed for at kommunikere med den anden organisations brugere eller få adgang til andre organisationers tjenester

b) »offentlige telenet«: et telenet, som bl.a. bruges til udbud af offentlige teletjenester

c) »offentlige teletjenester«: teletjenester, som offentligheden har adgang til

d) »telenet«: transmissionssystemer og, hvor det er relevant, koblingsudstyr og andet udstyr, som giver mulighed for fremføring af signaler mellem bestemte termineringspunkter via kabler, radiobølger, lysleder-kabler eller ved andre elektromagnetiske fremføringsmåder

e) »teletjenester«: tjenester, som helt eller delvist består i fremføring og dirigering af signaler via telenet, undtagen radio/tv-spredning

f) »brugere«: slutbrugere, f.eks. abonnenter (også privatabonnenter) og tjenesteudbydere

g) »særrettigheder«: rettigheder, som en medlemsstat indrømmer et begrænset antal virksomheder i kraft af love eller administrative bestemmelser, der inden for et givet geografisk område begrænser antallet af disse virksomheder til to eller flere efter andre kriterier end objektive, proportionale og ikke-diskriminerende kriterier, udpeger flere konkurrerende virksomheder efter andre kriterier end ovennævnte, eller giver en eller flere virksomheder juridiske eller lovgivningsmæssige fordele, der på afgørende vis påvirker andre virksomheders mulighed for at udøve en af ovennævnte aktiviteter inden for samme geografiske område i alt væsentligt på tilsvarende vilkår, efter andre kriterier end ovennævnte.

2. Definitionerne i direktiv 90/387/EØF anvendes tilsvarende.

Artikel 3

Samtrafik og interoperabilitet i medlemsstaterne og på EF-plan

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at afskaffe bestemmelser, som forhindrer organisationer, som medlemsstaterne har givet tilladelse til at udbyde telenet og -tjenester, i at føre forhandlinger om aftaler om indbyrdes samtrafik i overensstemmelse med EF-lovgivningen. Dette gælder, hvad enten organisationerne er i samme medlemsstat eller i forskellige medlemsstater. Tekniske aftaler og handelsaftaler vedrørende samtrafik fastlægges af parterne selv i overensstemmelse med dette direktiv og traktatens konkurrenceregler.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der reelt kan foregå samtrafik i de offentlige telenet og -tjenester, som angives i bilag I, del 1 og 2, i det omfang dette er nødvendigt for at sikre, at de pågældende tjenester står til rådighed for alle brugere i Fællesskabet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de organisationer, hvis faciliteter bruges til samtrafik med offentlige telenet og/eller -tjenester, til enhver tid respekterer, at de oplysninger, der fremføres eller oplagres, skal holdes fortrolige.

Artikel 4

Rettigheder og pligter i forbindelse med samtrafik

1. Organisationer, som har tilladelse til at udbyde offentlige telenet og/eller -tjenester som angivet i bilag II, har ret og, når organisationer med samme status anmoder derom, også pligt til at føre forhandlinger om samtrafik med hinanden med henblik på at udbyde de pågældende tjenester, så disse net og tjenester kan udbydes i hele EF. Den nationale tilsynsmyndighed kan bestemme, at denne pligt ikke gælder, hvis det i det enkelte tilfælde skønnes, at der er kommercielt bæredygtige alternativer til den samtrafik, der anmodes om, og at samtrafikken vil forudsætte mere omfattende midler, end der står til rådighed. Når den nationale tilsynsmyndighed træffer en sådan beslutning, skal der gives en komplet redegørelse herfor, og beslutningen skal offentliggøres efter proceduren i artikel 14, stk. 2.

2. Organisationer, som har tilladelse til at udbyde de offentlige telenet og -tjenester som angivet i bilag I, og som har en stærk markedsstilling, skal opfylde enhver rimelig anmodning om samtrafik, f.eks. anmodninger fra tjenesteudbydere om tilslutning til nettet ved andre punkter end de nettermineringspunkter, som stilles til rådighed for størstedelen af brugerne (»særlig nettilslutning«).

Artikel 5

Samtrafik og bidrag til dækning af forsyningspligt

1. Når en medlemsstat jf. bestemmelserne i denne artikel skønner, at det ikke er rimeligt, at en enkelt virksomhed alene skal opfylde forsyningspligten, kan medlemsstaten opstille ordninger for, hvordan nettoomkostningerne til forsyningspligten skal fordeles blandt de organisationer, der driver offentlige telenet. Medlemsstaterne tager hensyn til principperne om gennemskuelighed, ikke-diskrimination og proportionalitet, når det fastlægges, hvilke bidrag der skal betales. Denne type finansiering vedrører kun de offentlige telenet og -tjenester, som angives i bilag I, del 1.

2. Bidrag til omkostningerne ved forsyningspligten kan indhentes via en ordning, der specifikt opstilles til dette formål og administreres af en instans, som er uafhængig af de organisationer, der modtager godtgørelse, eller via et gebyr, som lægges oven i samtrafikafgiften.

3. Når det skal opgøres, hvad forsyningspligten koster, beregner de organisationer, som skal opfylde den, efter anmodning fra den nationale tilsynsmyndighed forsyningspligtens nettoomkostninger efter proceduren i bilag III. Beregningen af forsyningspligtens nettoomkostninger revideres af en af den nationale tilsynsmyndighed godkendt virksomhed, som er uafhængig af televirksomhederne. Der skal være fuld offentlig indsigt i beregningen af omkostningerne og resultatet af revisionen jf. proceduren i artikel 14, stk. 2.

4. Hvis det ud fra den i stk. 3 omhandlede beregning af nettoomkostningerne og en vurdering af den forsyningspligtopfyldende virksomheds markedsfordel er berettiget, træffer de nationale tilsynsmyndigheder beslutning om, hvorvidt der skal indføres en ordning til fordeling af forsyningspligtens nettoomkostninger.

5. Når der indføres ordninger som omhandlet i stk. 4, sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at der er fuld offentlig indsigt i principperne for omkostningsdelingen og i den ordning, der anvendes, jf. artikel 14, stk. 2.

De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der offentliggøres en årlig rapport, hvori det angives, hvad man har beregnet, at forsyningspligten koster, og hvad de forskellige berørte parter har bidraget.

6. Indtil proceduren i stk. 3, 4 og 5 er gennemført, skal der, inden der til dækning af forsyningspligtsomkostninger opkræves gebyrer fra virksomheder, der driver samtrafik, gives meddelelse til den nationale tilsynsmyndighed og Kommissionen herom. Hvis gebyrerne efter den nationale tilsynsmyndighed eller Kommissionens mening er for høje, skal organisationen sætte dem ned. Nedsættelsen gælder med tilbagevirkende kraft fra den dag, gebyrerne blev indført.

7. Om nødvendigt opstiller Kommissionen efter proceduren i artikel 15 retningslinjer for opgørelse og finansiering af forsyningspligtsomkostninger.

Artikel 6

Bestemmelser om ikke-diskrimination og gennemskuelighed

Når der drives samtrafik med de i bilag I angivne offentlige telenet og -tjenester, der udbydes af organisationer, som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsstiling, sikrer medlemsstaterne, at:

a) de pågældende organisationer overholder princippet om ikke-diskrimination hvad angår samtrafik med andre. Alt andet lige skal de ved samtrafik tilbyde samtrafikpartnere, der udbyder lignende tjenester, samme vilkår, faciliteter og oplysninger og samme

tjenestekvalitet, som gælder for tjenester, som udbydes af dem selv, deres underafdelinger eller partnere

b) alle nødvendige oplysninger og specifikationer efter anmodning stilles til rådighed for organisationer, der overvejer at drive samtrafik, så det bliver lettere at indgå en aftale

c) ændringer i eksisterende samtrafikaftaler meddeles til samtrafikpartnerne mindst seks måneder, før ændringerne træder i kraft, medmindre parterne har aftalt andet

d) der er fuld offentlig indsigt i samtrafikaftaler efter proceduren i artikel 14, stk. 2, undtagen de afsnit, der drejer sig om parternes handelsstrategi. Der skal i alle tilfælde offentliggøres detaljer om samtrafikafgifter og eventuelle bidrag til forsyningspligtsomkostninger.

Artikel 7

Principper for samtrafikafgifter og omkostningsberegningssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at bestemmelserne i stk. 2-6 finder anvendelse på organisationer, som driver de offentlige telenet og/eller -tjenester, der angives i bilag I, del 1 og 2, og som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsstiling.

2. Samtrafikafgifter skal overholde principperne om gennemsigtighed og omkostningsægthed og fremme økonomisk effektivitet og bæredygtig markedsadgang. Bevisbyrden for, at afgifterne er omkostningsægte, påhviler den organisation, der udbyder samtrafik via sine faciliteter. De nationale tilsynsmyndigheder kan anmode en organisation om at fremlægge fuld dokumentation for de samtrafikafgifter, der kræves, og om nødvendigt påbyde, at afgifterne nedsættes.

3. Samtrafikafgifter skal være baseret på omkostningerne ved at udbyde den pågældende samtrafiktjeneste og skal sædvanligvis omfatte følgende elementer, som skal opgøres hver for sig:

— en afgift til godtgørelse af engangsomkostninger i forbindelse med den pågældende samtrafik (f.eks. installationsomkostninger for de samtrafikfaciliter der anmodes om)

— brugsafgifter i forbindelse med brugen af de netkomponenter og -ressourcer, der anmodes om. De kan være kapacitetsbestemte og/eller trafikbestemte.

Bilag IV indeholder en vejledende liste over omkostningstyper, som falder ind under disse afgiftstyper. Hvis der gælder andre afgiftstyper, skal de være gennemsigtige, baseret på objektive kriterier og godkendt af de nationale tilsynsmyndigheder.

Samtrafikafgifter kan eventuelt omfatte kvantumsrabatordninger. I visse tilfælde må disse ordninger være forbeholdt de organisationer, der angives i bilag II. Sådanne ordninger skal være ikke-diskriminerende og baseret på objektive kriterier.

4. Samtrafikafgifter skal i overensstemmelse med EF-lovgivningen være uafhængige af andre forhold, så den virksomhed, der anmoder om samtrafik, ikke skal betale for netkomponenter eller -faciliteter, som ikke har at gøre med den tjeneste, der anmodes om.

5. De nationale tilsynsmyndigheder skal sikre, at der i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, offentliggøres en oversigt over samtrafiktjenester og takster herfor, opgjort efter enkeltkomponenter alt efter markedssituationen.

6. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at de omkostningsberegningssystemer, organisationerne anvender, opfylder bestemmelserne i denne artikel og er dokumenteret tilstrækkeligt detaljeret. Der skal, jf. artikel 14, stk. 2, helt eller delvist være offentlig indsigt i den dokumentation, som den nationale tilsynsmyndighed har godkendt og som indeholder de i bilag V angivne oplysninger. Det kontrolleres af en uafhængig instans, at omkostningsberegningen sker efter de fastsatte regler. En gang om året offentliggøres en erklæring om, hvorvidt reglerne er blevet overholdt.

7. Hvis der opkræves afgifter med henblik på fordeling af forsyningspligtsomkostninger, jf. artikel 5, skal de være uafhængige af andre områder og opgøres separat.

8. Medlemsstaterne sikrer, at samtrafikafgifter og andre afgifter, som har at gøre med fordeling af forsyningspligtsomkostninger, efter anmodning fra Kommissionen fremlægges for ONP-udvalget.

9. Med henblik på at opstille et fælles grundlag for beregning af samtrafikafgifter udfærdiger Kommissionen om nødvendigt efter proceduren i artikel 15 anbefalinger vedrørende omkostningsberegningssystemer i forbindelse med samtrafik.

Artikel 8

Regnskaber og opsplitning af regnskaber

1. Medlemsstaterne kræver, at organisationer, som udbyder offentlige telenet og/eller -tjenester og som har særrettigheder eller monopol på udbud af tjenester i andre sektorer i den samme eller i en anden medlemsstat, fører særskilte regnskaber for deres forskellige aktiviteter i samme omfang, som det ville være nødvendigt, hvis det var juridisk uafhængige virksomheder, der varetog de pågældende aktiviteter.

2. Medlemsstaterne kræver, at organisationer, som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsstilling, og som udbyder offentlige telenet og/eller -tjenester til slutbrugere og samtrafiktjenester til andre organisationer, fører særskilte regnskaber for de aktiviteter, der har at gøre med samtrafik — herunder både samtrafiktjenester, der udbydes internt, og samtrafiktjenester, der udbydes til andre — og andre aktiviteter, i det omfang, som det ville være nødvendigt, hvis det var juridisk uafhængige virksomheder, der varetog de to typer aktiviteter.

3. Organisationer, som udbyder offentlige telenet eller -tjenester, fremlægger efter anmodning fra deres nationale tilsynsmyndighed finansielle oplysninger i den detaljeringsgrad, det forlanges. De nationale tilsynsmyndigheder kan offentliggøre information, der kan medvirke til virkeliggørelsen af et åbent, konkurrencebaseret marked, dog under hensyn til forretningshemmeligheder. Der skal efter anmodning leveres detaljerede finansielle oplysninger til Kommissionen, for at denne kan opfylde sine forpligtelser efter specifikke EF-retsforskrifter.

4. Organisationer, som udbyder offentlige telenet eller -tjenester, har pligt til at få deres regnskaber udfærdiget, offentliggjort og revideret. Revisionen foretages i overensstemmelse med de relevante love i medlemsstaten.

Første afsnit gælder også for særskilte regnskaber, jf. stk. 1 og 2.

5. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder ikke for organisationer, hvis årlige omsætning på teleområdet i EF er lavere end det beløb, der angives i bilag VI.

6. Hvis det skønnes nødvendigt, opstiller Kommissionen efter proceduren i artikel 15 retningslinjer for opsplitning af regnskaber i forbindelse med samtrafik.

Artikel 9

De nationale tilsynsmyndigheders almindelige ansvar

1. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme og sikre samtrafikniveauet til gode for alle brugere og varetage deres opgaver på en måde, der giver den størst mulige økonomiske effektivitet og de størst mulige fordele for slutbrugerne.

De nationale tilsynsmyndigheder skal navnlig tage hensyn til, at:

— brugere skal have fyldestgørende kommunikationsmuligheder

— konkurrencen skal fremmes

— indførelse og udbygning af tværeuropæiske net og tjenester, samtrafik og interoperabilitet mellem nationale net og tjenester samt adgangen til sådanne net og tjenester skal fremmes

— princippet om ikke-diskrimination (herunder ligelig adgang) og proportionalitet skal sikres

— forsyningspligten skal fortsat opfyldes.

2. For at opfylde de i stk. 1 omhandlede målsætninger har de nationale tilsynsmyndigheder ret til at gribe ind med henblik på at påpege forhold, som samtrafikaftaler skal omfatte, eller fastlægge særlige bestemmelser, som en eller flere parter i en sådan aftale skal overholde. De nationale tilsynsmyndigheder kan forlange, at der foretages ændringer i samtrafikaftaler, som allerede er indgået, når dette er nødvendigt for at sikre reel konkurrence og/eller interoperabilitet mellem de tjenester, brugerne anvender.

Den nationale tilsynsmyndighed kan bl.a. opstille bestemmelser, som drejer sig om reel konkurrence, tekniske vilkår, takster, udbuds- og anvendelsesvilkår, overholdelse af relevante standarder eller ufravigelige hensyn, miljøbeskyttelse og/eller sikring af tjenestekvalitet i alle led.

Den nationale tilsynsmyndighed kan ligeledes opstille tidsfrister for forhandlinger om samtrafik. Hvis parterne ikke inden for fristen når til enighed om en aftale, træffer den nationale tilsynsmyndighed foranstaltninger for at skabe enighed efter en procedure, som den nationale tilsynsmyndighed selv fastlægger. Der skal i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, være fuld offentlig indsigt i denne procedure.

3. De generelle bestemmelser, som den nationale tilsynsmyndighed på forhånd opstiller, offentliggøres i henhold til artikel 14, stk. 1.

I forbindelse med samtrafik mellem organisationer af den type, der angives i bilag II, skal den nationale tilsynsmyndighed:

— opstille tidsfrister for forhandlingen om samtrafikaftaler som omhandlet i stk. 2

— opstille ex-ante bestemmelser som omhandlet i bilag VII, del 1

— sikre, at samtrafikaftalerne, hvor det er relevant, omfatter de forhold, der angives i bilag VII, del 2

— tilskynde til at samtrafikaftalerne også omfatter de forhold, der angives i bilag VII, del 3.

4. Den nationale tilsynsmyndighed har beføjelse til at foretage en fuldstændig gennemgang af samtrafikaftaler, som organisationer, der har tilladelse til at udbyde offentlige telenet eller -tjenester, indgår med andre parter.

5. Hvis der opstår uenighed vedrørende samtrafik mellem organisationer, der driver virksomhed efter tilladelse fra en og samme medlemsstat, træffer denne medlemsstats nationale tilsynsmyndighed efter anmodning fra en eller flere parter foranstaltninger til at mægle.

I forbindelse hermed holder den nationale tilsynsmyndighed sig bl.a. for øje:

— hvad der er i brugernes interesse

— hvilke lovmæssige forpligtelser parterne måtte være underlagt

— at man bør fremme nyskabende markedsudbud og sikre brugerne adgang til et bredt spektrum af teletjenester i medlemsstaterne og hele EF

— om der er tekniske og kommercielt bæredygtige alternativer til den samtrafik, der anmodes om

— at det skal sikres, at alle parter har ligelig adgang

— at det offentlige telenets integritet skal opretholdes og at tjenester skal være interoperable

— om den samtrafik, der anmodes om, berettiger de midler, det vil kræve at opfylde anmodningen

— hvordan parternes indbyrdes markedsstilling er

— hvad der er i almenhedens interesse (f.eks. miljøhensyn).

Den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse offentliggøres efter proceduren i artikel 14, stk. 1. De berørte parter modtager en fuld redegørelse for afgørelsen.

Hvis tvisten ikke afgøres til alle parters tilfredshed, eller hvis den nationale tilsynsmyndighed ikke finder en løsning senest to måneder efter, at den har modtaget sagen,

— kan sagen fremlægges til mægling hos Kommissionen ved meddelelse fra en eller flere parter, og denne/disse sender kopier til de øvrige berørte parter. Finder Kommissionen, at der er grund til yderligere undersøgelser, opretter den en arbejdsgruppe, der bl.a. bistås af medlemmer af de udvalg, der angives i artikel 15. Selv om denne procedure er sat i værk, kan parterne fortsat indbringe sagen efter national ret, eller

— den nationale tilsynsmyndighed kan, hvis parterne godkender det, fremlægge sagen til mægling hos Kommissionen efter proceduren i artikel 16, stk. 4 og 5, ved meddelelse til Kommissionen, og fremsende kopier til de berørte parter.

6. Hvis organisationer, som har tilladelse til at udbyde offentlige telenet og/eller -tjenester, ikke vil indgå aftale om samtrafik via deres faciliteter, kan de nationale tilsynsmyndigheder med brugernes interesse for øje efter en offentlig høringsperiode, hvor alle interesserede parter har mulighed for at fremlægge deres synspunkter, forlange, at den pågældende organisation åbner sine faciliteter for samtrafik og, om nødvendigt, opstille yderligere bestemmelser, som skal opfyldes i denne forbindelse.

7. Kommissionen kan i samråd med ONP-udvalget udstede retningslinjer på grundlag af den erfaring, der er opnået ved gennemførelsen af stk. 1-6.

Artikel 10

Ufravigelige hensyn

Uden forbehold af eventuelle tiltag, som træffes i henhold til artikel 3, stk. 5, og artikel 5, stk. 3, i direktiv 90/387/EØF, gælder de ufravigelige hensyn i artikel 3, stk. 2, om væsentlige krav i direktiv 90/387/EØF for samtrafik med offentlige telenet og/eller -tjenester som angivet i nærværende artikel. Når den nationale tilsyns-

myndighed fastlægger bestemmelser, som med udgangspunkt i ufravigelige hensyn skal indføjes i samtrafikaftaler, skal disse bestemmelser offentliggøres som fastlagt i artikel 14, stk. 1.

a) Netdriftens sikkerhed

De nationale tilsynsmyndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre sikkerheden i offentlige telenet og -tjenester i nødsituationer. En nødsituation betyder i denne forbindelse netudfald forårsaget af katastrofer eller ekstrem force majeure, f.eks. ekstreme vejrforhold, oversvømmelse, lynnedslag eller brand, strejke eller lockout, krig, militær intervention og borgerkrig. I en nødsituation skal den eller de organisationer, der rammes deraf, gøre deres yderste for at sikre, at tjenesten opretholdes for alle brugere og samtrafikpartnere. En organisation må ikke nægte at indlede forhandlinger om samtrafik med henvisning til, at sikkerheden i offentlige telenet eller -tjenester skal opretholdes i nødsituationer.

Den nationale tilsynsmyndighed sikrer, at eventuelle samtrafikaftalebestemmelser vedrørende netsikkerhed i nødsituationer ikke er diskriminerende eller ude af proportion med de tilstræbte målsætninger, samt at de er baseret på forudfastlagte, objektive kriterier.

Samtrafikaftaler kan indeholde særbestemmelser vedrørende kompensation til den ene part i tilfælde af manglende adgang til den anden parts faciliteter som følge af en nødsituation.

b) Opretholdelse af nettets integritet

De nationale tilsynsmyndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de offentlige telenets integritet opretholdes. Det må ikke nægtes at indlede forhandlinger om samtrafik med henvisning til, at integriteten i offentlige telenet eller -tjenester skal opretholdes. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at samtrafikaftalebestemmelser vedrørende beskyttelse af netintegriteten, herunder også bestemmelser om kompensation til en part i tilfælde af skade på nettet, som forårsages af den anden part, ikke er diskriminerende eller ude af proportion med de tilstræbte målsætninger, samt at de er baseret på forudfastlagte, objektive kriterier.

c) Tjenesters interoperabilitet

De nationale tilsynsmyndigheder kan foreskrive samtrafikaftalebestemmelser, der skal sikre tjenesters interoperabilitet, herunder også at tjenesterne er af en bestemt kvalitet i alle led. Disse bestemmelser kan også dreje sig om overholdelse af bestemte tekniske standarder eller specifikationer eller erhvervsgodkendte adfærdskodekser.

d) Databeskyttelse

Medlemsstaterne kan foreskrive samtrafikaftalebestemmelser for at sikre datasikkerheden i det omfang det er nødvendigt for at sikre overholdelsen af de relevante lovbestemmelser om databeskyttelse, herunder beskyttelse af persondata, fortroligholdelse af oplysninger, der bearbejdes, fremføres eller oplagres, og beskyttelse af privatlivets fred i overensstemmelse med EF-lovgivningen.

Artikel 11

Samplacering og fællesbrug af faciliteter

Når en organisation i henhold til national lovgivning har generel tilladelse til at installere telekommunikationsfaciliteter på, over eller i offentlig eller privat ejendom eller kan få eksproprieret ejendom til sådanne formål, tilstræber de nationale tilsynsmyndigheder at fremme, at sådanne facilteter og ejendom kan gøres til genstand for fællesbrug med andre organisationer, som udbyder offentlige teletjenester.

Aftaler om samplacering eller fællesbrug af faciliteter indgås sædvanligvis ved handelsaftaler eller tekniske aftaler mellem de berørte parter. Den nationale tilsynsmyndighed kan gribe ind, hvor dette, jf. artikel 9, er nødvendigt for at mægle i tvister.

Medlemsstaterne kan kun påbyde ordninger om fællesbrug af faciliteter (herunder fysisk samplacering), når der er afholdt en offentlig høring af passende varighed, hvor alle interesserede parter har haft mulighed for at fremlægge deres synspunkter. Sådanne ordninger kan f.eks. også omfatte bestemmelser om fordeling af omkostningerne ved fællesbrug af faciliteter.

Artikel 12

Nummerering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er hensigtsmæssige numre og nummergrupper til rådighed til alle offentlige teletjenester.

2. Det skal sikres, at der er fuld interoperabilitet mellem de europæiske net og tjenester, og derfor træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger, under hensyntagen til, hvordan området kan udvikle sig på europæisk plan, for at sikre, at deres synspunkter koor-

dineres i internationale organisationer og fora, hvor der træffes afgørelser om nummerering.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale nummereringsplaner for teleområdet administreres af den nationale tilsynsmyndighed, så det sikres, at planerne er uafhængige af organisationer, som udbyder offentlige telenet eller -tjenester. Det skal sikres, at der er reel konkurrence, og derfor sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at procedurerne for allokering af enkeltnumre og/eller nummergrupper er gennemsigtige, retfærdige og hurtige, og at allokeringen foretages på en objektiv, gennemsigtig og ikke-diskriminerende måde. De nationale tilsynsmyndigheder kan indføre bestemmelser om anvendelse af bestemte præfikser eller bestemte kortnummervalg, navnlig når disse anvendes til tjenester af almen interesse (såsom frikaldsnumre, kioskdebiterede tjenester, oplysningstjenester eller alarmopkald) eller bestemmelser, der skal sikre ligelig adgang.

4. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at de vigtigste elementer i de nationale nummereringsplaner og senere ændringer eller tilpasninger heraf offentliggøres i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, kun begrænset af hensynet til national sikkerhed.

5. De nationale tilsynsmyndigheder tilstræber at fremme snarlig indførelse af en ordning, som giver brugere, der måtte anmode herom, mulighed for fortsat at bruge deres nationale nummer på et bestemt sted, uanset hvilken organisation der betjener dem, og sikrer at ordningen i hvert fald fungerer i alle større byområder inden den 1. januar 2003.

6. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at nummereringsplaner og -procedurer administreres på en måde, som garanterer, at alle virksomheder, der udbyder offentlige teletjenester, behandles ligeligt og retfærdigt. Det skal f.eks. undgås, at en organisation, som har fået allokeret en bestemt nummerfølge, diskrimineres i forbindelse med de numre, der giver adgang til andre teleoperatørers tjenester.

Artikel 13

Tekniske standarder

1. Uden at efterfølgende bestemmelse påvirker artikel 5, stk. 3, i direktiv 90/387/EØF, hvori det bestemmes, at gennemførelsen af bestemte europæiske standarder kan gøres obligatorisk, sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at organisationer, der udbyder offentlige telenet eller -tjenester, fuldt ud tager højde for standarder, som i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* angives som egnede til samtrafikområdet.

Hvis der ikke findes sådanne standarder, tilstræber de nationale tilsynsmyndigheder at fremme, at der udbydes tekniske grænseflader for samtrafik efter de herunder angivne standarder eller specifikationer:

— standarder, som er vedtaget af europæiske standardiseringsorganisationer som f.eks. ETSI eller CEN/Cenelec

eller, hvis der ikke findes sådanne standarder

— internationale standarder eller rekommandationer, som er vedtaget af Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU), den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) eller Den Internationale Elektrotekniske Kommission (IEC)

eller, hvis der ikke findes sådanne standarder

— specifikationer, som er generelt accepteret i erhvervslivet og opstillet af internationale erhvervsorganisationer

eller, hvis der ikke findes sådanne standarder

— nationale standarder eller specifikationer.

2. Kommissionen kan, hvor det måtte være nødvendigt, efter proceduren i artikel 15 anmode europæiske standardiseringsorganisationer om at opstille standarder for samtrafik og adgang til net og tjenester. Henvisninger til sådanne standarder kan offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, jf. artikel 5 i direktiv 90/387/EØF.

Artikel 14

Offentliggørelse og adgang til oplysninger

1. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der offentliggøres ajourførte oplysninger om de forhold, der angives i artikel 7, stk. 5, artikel 9, stk. 3 og 5, artikel 10 og artikel 12, stk. 4, så interesserede parter har let adgang til disse oplysninger. Det angives i den pågældende medlemsstats statstidende, hvordan oplysningerne offentliggøres.

2. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der på almindelige arbejdsdage gratis er mulighed for offentlig indsigt i ajourførte oplysninger om de forhold, der angives i artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 3 og 5, artikel 6, artikel 7, stk. 6, og artikel 9, stk. 2. Det angives i den pågældende medlemsstats statstidende, hvor og hvornår man kan få adgang til oplysningerne.

3. De nationale tilsynsmyndighder meddeler inden den 1. januar 1998 — og derefter umiddelbart i tilfælde af ændringer — Kommissionen om, hvordan der gives adgang til de oplysninger, der angives i stk. 1 og 2. Kommissionen offentliggør regelmæssigt i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en henvisning til, hvordan de nationale tilsynsmyndigheder har givet meddelelse herom.

Artikel 15

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås i sit arbejde af det udvalg, der oprettes i artikel 9, stk. 1, i direktiv 90/387/EØF.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 16

Mægling på EF-plan

1. Hvis der opstår tvist om samtrafik mellem organisationer, der driver televirksomhed med tilladelse fra forskellige medlemsstater, gælder den procedure, der beskrives i stk. 2-5.

2. Tvisten kan fremlægges for de nationale tilsynsmyndigheder i de medlemsstater, det drejer sig om, af enhver part. De nationale tilsynsmyndigheder samordner deres arbejde for at mægle i tvisten efter principperne i artikel 9, stk. 1.

3. Hvis der ikke er mæglet i tvisten senest to måneder efter, at sagen er fremlagt for de pågældende nationale tilsynsmyndigheder, kan enhver part, hvis de øvrige parter er enige, påbegynde proceduren i stk. 4 og 5 ved at henvende sig skriftligt til Kommissionen og fremlægge kopier for alle berørte parter. I så fald anses parterne for at have afstået fra ethvert yderligere retsskridt efter national ret.

4. Når Kommissionen har modtaget en henvendelse efter stk. 3, og der efter Kommissionens mening er grund til at undersøge sagen nærmere, kan Kommissionen oprette en arbejdsgruppe, der bl.a. bistås af medlemmer af de udvalg, der angives i artikel 15. Arbejdsgruppen afgiver udtalelse inden for senest tre måneder.

5. Den udtalelse, der træffes enighed om efter proceduren i stk. 4, skal lægges til grund for en løsning, der gennemføres på nationalt plan hurtigst muligt. Hvis der ikke afgives udtalelse, eller hvis den foreslåede løsning ikke gennemføres inden for en rimelig tidsfrist — dvs. to måneder, undtagen hvor særlige forhold gør sig gældende — findes der en løsning efter proceduren i artikel 15.

Artikel 17

Meddelelse til Kommissionen

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder har de nødvendige midler til at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv, og underretter senest den 31. december 1997 Kommissionen om, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der skal varetage opgaverne.

2. De nationale tilsynsmyndigheder underretter senest den 31. januar 1997 — og derefter umiddelbart i tilfælde af ændringer — Kommissionen om, hvilke organisationer der:

— har pligt til at udbyde de offentlige telenet og -tjenester, der angives i bilag I, del 1

— er underlagt dette direktivs bestemmelser om organisationer med stærk markedsstilling

— falder ind under bilag II.

Kommissionen kan forlange, at de nationale tilsynsmyndigheder begrunder, at en organisation angives som havende en stærk markedsstilling.

3. Kommissionen offentliggør navnene på de i stk. 2 omhandlede organisationer i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 18

Teknisk tilpasning

Der kan efter proceduren i artikel 15 træffes afgørelse om teknisk tilpasning til foranstaltningerne i dette direktiv som følge af ændringer i teknik, markedssituation, forbrugerefterspørgsel, eller for at skabe bedre sammenhæng i medlemsstaternes love.

Artikel 19

Udsættelse

1. Medlemsstater, der har ret til en yderligere overgangsperiode i forbindelse med liberaliseringen af teletjenester, jf. resolution af 22. juli 1993, kan anmode om udsættelse af forpligtelserne i artikel 3, stk. 1, og artikel 9, stk. 3. Hvis der gives udsættelse, må den ikke overskride de overgangsperioder, der angives i nævnte resolution.

2. Der kan anmodes om udsættelse af forpligtelserne i artikel 12, stk. 5, hvis den pågældende medlemsstat kan dokumentere, at disse forpligtelser vil være en for stor byrde for visse organisationer eller grupper af organisationer.

Medlemsstaten underretter Kommissionen om, hvorfor den anmoder om udsættelse, om hvornår forpligtelserne kan opfyldes, og om hvad der gøres for at overholde denne frist. Kommissionen tager stilling til anmodningen under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende i den pågældende medlemsstat, samt til behovet for at sikre et konsekvent lovmiljø på EF-plan, og underretter medlemsstaten om, hvorvidt det efter Kommissionens opfattelse med baggrund i de særlige forhold i medlemsstaten vil være berettiget at give udsættelse, og hvor længe en eventuel udsættelse gælder.

Artikel 20

Samtrafik med organisationer i tredjelande

1. Hvis medlemsstaterne får kendskab til juridiske eller faktiske problemer af generel art, som forhindrer EF-organisationer i at drive samtrafik med organisationer i tredjelande, underretter de Kommissionen herom.

2. Hvis Kommissionen fastslår, at et tredjeland ikke giver EF-organisationer reel ret til at føre samtrafik med dem på samme vilkår, som EF giver tredjelandsorganisationer ret til at drive samtrafik, fremlægger Kommissionen om nødvendigt forslag for Rådet til forhandlingsmandater eller andre hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at EF-organisationer får sammenlignelige rettigheder i de pågældende tredjelande. Rådet træffer beslutning med kvalificeret flertal.

3. Foranstaltninger, som træffes i henhold til stk. 2, påvirker ikke EF's og medlemsstaternes forpligtelser i henhold til internationale aftaler for området.

Artikel 21

Tilsyn med gennemførelsen af direktivet

1. Kommissionen fremlægger senest den 31. december 1997 og derefter med jævne mellemrum en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om, hvilke rettigheder EF-organisationer har til at drive samtrafik i tredjelande, og om hvilke forhandlinger der eventuelt måtte være i gang, jf. artikel 20, stk. 2, eller i internationale organisationer.

2. Kommissionen fører tilsyn med gennemførelsen af direktivet og fremlægger første gang en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet herom senest den 31. december 2000. I denne forbindelse kan Kommissionen anmode medlemsstaterne om at fremlægge oplysninger. I rapporten foreslås om nødvendigt yderligere foranstaltninger for fuldt ud at virkeliggøre direktivets målsætninger.

Artikel 22

Omsætning til national lov

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1997. De underretter straks Kommssionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 23

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 24

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

OFFENTLIGE TELENET OG -TJENESTER AF SÆRLIG BETYDNING

Følgende offentlige telenet og -tjenester betragtes som værende af særlig betydning på europæisk plan.

Organisationer med stærk markedsstilling, som udbyder nedenstående offentlige telenet og -tjenester, har, som angivet i artikel 4, stk. 2, og artikel 6 og 7, bestemte forpligtelser i forbindelse med samtrafik.

DEL 1

Det faste offentlige telefonnet

Med »det faste offentlige telefonnet« menes det offentlige koblede telenet, som er beregnet til fremføring af taleinformation og audioinformation (3,1 kHz båndbredde), f.eks.:

— taletelefoni

— faxmeddelelser (gruppe I, II og III) jf. ITU-T-rekommandationerne i »T-serien«

— datatransmission i talebåndet via modemer med en overførselshastighed på mindst 2 400 bit/s jf. ITU-T-rekommandationerne i »V-serien«.

Adgangen til slutbrugerens nettermineringspunkt sker via et eller flere numre, som indgår i den nationale nummereringsplan.

Telefonitjenester på det offentlige fastnet

Med »telefonitjenester på det offentlige fastnet« menes, at der til fastnetabonnenter udbydes en tjeneste bestående i etablering eller modtagelse af nationale og internationale opkald, herunder adgang til alarmtjenester (112-tjenester), telefonistekspedition, oplysningstjenester, offentlige betalingstelefoner, udbud af tjenester på særlige vilkår og/eller udbud af særlige faciliteter for handicappede abonnenter.

Adgangen til slutbrugerens nettermineringspunkt sker via et eller flere numre, som indgår i den nationale nummereringsplan.

DEL 2

Kommercielt udbud af faste kredsløb

Med »faste kredsløb« menes telekommunikationsfaciliteter, som giver mulighed for transparent transmissionskapacitet mellem nettermineringspunkter, og som ikke inkluderer opkobling på anfordring (opkobling, som abonnenten kan styre som led i udbuddet af det faste kredsløb). Udtrykket kan derimod godt omfatte systemer, som giver mulighed for fleksibel anvendelse af båndbredden i det faste kredsløb, f.eks. visse dirigerings- og styringsfunktioner.

DEL 3

Offentlige mobiltelefonnet

Et »offentligt mobiltelefonnet« er et offentligt telefonnet, i hvilket nettermineringspunkter ikke er knyttet til en bestemt placering.

Telefonitjenester på det offentlige mobiltelefonnet

Med »telefonitjenester på det offentlige mobiltelefonnet« menes en tjeneste, som helt eller delvist består i etablering af radioforbindelser til en mobilabonnent, og hvor fremføringen helt eller delvist foregår via mobiltelefonnettet.

BILAG II

ORGANISATIONER, SOM PÅ BAGGRUND AF MÅLSÆTNINGEN OM TVÆREUOPÆISKE TJENESTER HAR RET OG PLIGT TIL AT DRIVE SAMTRAFIK MED HINANDEN

Dette bilag omfatter de organisationer, som udbyder offentlige koblede og ikke-koblede bærertjenester, som er en forudsætning for andre teletjenester.

Organisationerne i nedenstående kategorier har både ret og pligt til at drive samtrafik med hinanden i henhold til artikel 4, stk. 1. Samtrafikken mellem disse organisationer er endvidere underkastet tilsyn af de nationale tilsynsmyndigheder i henhold til artikel 9, stk. 3. Der må i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, gerne opstilles særlige samtrafikafgifter for organisationerne i disse kategorier.

1. Organisationer, som udbyder offentlige koblede fast- og/eller mobilnet og/eller offentlige teletjenester og som styrer adgangen til et eller flere nettermineringspunkter, der har et eller flere selvstændige numre i den nationale nummereringsplan (se nedenstående noter)

2. Organisationer, som udbyder faste kredsløb til nettermineringspunkter hos abonnenter

3. Organisationer, som udbyder internationale telekommunikationskredsløb til og fra tredjelande

4. Organisationer, som har anmodet om at blive optaget i denne kategori som led i nationale procedurer for udstedelse af licenser eller andre tilladelser inden for området.

Noter

Med »styre adgangen til et nettermineringspunkt« menes muligheden for at styre, hvilke teletjenester slutbrugeren på dette nettermineringspunkt har adgang til og/eller muligheden for at nægte andre tjenesteudbydere adgang til slutbrugeren på dette nettermineringspunkt.

Dette kan f.eks. indebære ejerskab eller kontrol over den fysiske forbindelse til slutbrugeren (hvadenten det er på fast- eller mobilnettet) og/eller mulighed for at ændre eller inddrage det eller de nationale numre, der er nødvendige for at oprette forbindelse til en slutbrugers nettermineringspunkt.

BILAG III

BEREGNING AF OMKOSTNINGER TIL FORSYNINGSPLIGT PÅ TALETELEFONI JF. ARTIKEL 5, STK. 3

Forsyningspligt betyder den pligt, som en medlemsstat pålægger en organisation til at udbyde tjenester overalt inden for et givet geografisk område, samt eventuelt at udbyde tjenesten til den samme pris inden for hele det pågældende område.

Omkostningerne til forsyningspligten beregnes som forskellen mellem de nettoomkostninger, en organisation har ved at drive virksomhed, når den er underlagt forsyningspligt, og de nettoomkostninger den ville have, hvis det ikke var tilfældet.

Dette gælder, hvadenten medlemsstatens net er fuldt udbygget eller stadig er under etablering eller udbygning.

Beregningen baseres på de omkostninger, der følger af:

i) Elementer af de pågældende tjenester, som kun kan udbydes med tab eller til omkostninger, der overstiger almindelige kommercielle standardomkostninger.

Dette omfatter f.eks. adgang til alarmtjenester, visse betalingstelefoner, bestemte tjenester eller udstyr til handicappede og lignende.

ii) Bestemte slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som, under hensyntagen til omkostningerne og indtægten på tjenesteudbuddet samt medlemsstatens foreskrevne geografiske gennemsnitspris for tjenesten, kun kan betjenes med tab eller til omkostninger, der overstiger almindelige kommercielle standardomkostninger.

Dette omfatter f.eks. slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som ikke ville blive betjent af en kommercielt orienteret operatør uden forsyningspligt.

I udbyggede net, hvor sådanne brugere allerede betjenes, bør omkostningsberegningen baseres på den besparelse, der kunne opnås ved ikke at betjene de pågældende slutbrugere.

I randområder med net, som er under udbygning, bør omkostningsberegningen baseres på den meromkostning, det vil give at betjene de slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som ikke ville blive betjent af en operatør, der i et konkurrencebaseret miljø gik ud fra almindelige kommercielle principper.

Ved beregningen af nettoomkostningerne indkalkuleres også indtægterne. Der regnes med prognosebaserede omkostninger og indtægter.

BILAG IV

OVERSIGT OVER ELEMENTER OG UNDERELEMENTER I DE GENERELLE SAMTRAFIKAFGIFTER JF. ARTIKEL 7, STK. 3

Nedenstående oversigt er vejledende og ikke udtømmende, og der kan desuden være forskel på de enkelte samtrafikaftaler, alt efter hvilke medlemsstater de omfatter og lignende.

GENERELLE SAMTRAFIKAFGIFTER

Tilslutningsafgifter

Er baseret på omkostningerne ved at udbyde netop de samtrafiktjenester, som en anden organisation anmoder om. De kan bl.a. omfatte:

— engangsomkostninger og lejeomkostninger til oprettelse af den fysiske forbindelse (f.eks. udstyr, signaleringsudstyr, kompatibilitetskontrol, vedligeholdelse af tilslutninger osv.)

— variable omkostninger til supplerende tjenester (f.eks. adgang til oplysningstjenester, telefonistbetjening, dataindsamling, fakturering, koblingsbaserede og lignende avancerede tjenester osv.)

Brugsafgifter

Er baseret på omkostningerne til fremføring af samtrafik gennem nettet (f.eks. omkostninger til kobling og transmission). Brugsafgifter kan enten være opkaldsafgifter eller afgifter for den nødvendige ekstra netkapacitet.

Desuden kan samtrafikafgifter omfatte en rimelig del (i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet) af de omkostninger, der er ved at udbyde ligelig adgang (f.eks. mulighed for forskellige typer slutbrugeradgang) og nummerportabilitet, og af omkostningerne til sikring af ufravigelige hensyn (nettets integritet, netsikkerheden i nødsituationer, interoperabilitet mellem tjenester samt databeskyttelse).

BILAG V

SYSTEMER TIL BEREGNING AF SAMTRAFIKOMKOSTNINGER

I artikel 7, stk. 6, bestemmes det, at der skal være offentlig indsigt i, hvordan omkostningsberegningen foregår.

Formålet med at offentliggøre disse oplysninger er at skabe klarhed om, hvordan samtrafikafgifterne beregnes, så andre markedsparter har mulighed for at sikre sig, at der er rimelighed i, hvordan afgifterne er beregnet.

Denne målsætning bør den nationale tilsynsmyndighed og de berørte organisationer holde sig for øje, når det fastlægges, hvor detaljerede oplysningerne skal være.

I nedenstående liste angives det, hvilke elementer der skal indgå i de oplysninger, der offentliggøres.

1. **Den anvendte omkostningsstandard**

   F.eks. fuldt distribuerede omkostninger, langsigtede gennemsnitlige differensomkostninger, grænseomkostninger, direkte omkostninger, indirekte omkostninger osv., herunder den anvendte omkostningsbasis, dvs.:

   historiske omkostninger (baseret på realomkostninger til udstyr eller systemer) eller prognosebaserede (baseret på anslåede udskiftningsomkostninger til udstyr eller systemer).

2. **Omkostningselementer, der indgår i samtrafikafgiften**

   Angivelse af samtlige enkeltposter, som indgår i samtrafikafgiften, også fortjenstelementet.

3. **Omfang af og metoder til omkostningsdeling, især fordeling af fællesomkostninger**

   Angivelse af, hvordan de direkte omkostninger opgøres, og i hvilket omfang og efter hvilke metoder fællesomkostninger indgår i samtrafikafgifter.

4. **Regnskabsprincipper**

   Dvs. de regnskabsprincipper, der lægges til grund for bogføringen af omkostningerne, herunder:

   — tidshorisont for afskrivning af større kapitalaktiver (f.eks. grunde, bygninger, udstyr osv.)

   — bogføring, under løbende udgifter eller anlægsomkostninger, af andre større udgiftsposter (f.eks. software og edb-systemer, forskning og udvikling, kundesøgning, direkte og indirekte konstruktion, reparation og vedligeholdelse, finansieringsomkostninger osv.).

Det kan efter proceduren i artikel 18 ændres, hvilke oplysninger der skal offentliggøres om omkostningsberegningssystemer.

BILAG VI

MAKSIMUMSOMSÆTNING JF. ARTIKEL 8, STK. 5

Den i artikel 8, stk. 5, fastsatte årlige maksimumsomsætning for televirksomhed er 50 mio. (halvtreds millioner) ECU.

BILAG VII

RETNINGSLINJER FOR FORHANDLING OM SAMTRAFIKAFTALER

DEL 1

Ex-ante vilkår, som opstilles af den nationale tilsynsmyndighed

a) Mæglingsprocedure

b) Krav om offentliggørelse af/adgang til samtrafikaftaler samt andre bestemmelser om offentliggørelsesintervaller

c) Bestemmelser om udbud af ligelig adgang og nummerportabilitet

d) Bestemmelser om fællesbrug af faciliteter, herunder samplacering

e) Bestemmelser om overholdelse af ufravigelige hensyn

f) Bestemmelser om allokering og anvendelse af nummerressourcer (herunder også adgang til oplysningstjenester, alarmopkald og tværeuropæiske numre)

g) Bestemmelser om opretholdelse af tjenestekvalitet i alle led

h) Eventuelt fastlæggelse af, hvor stor en del af den separate samtrafikafgift der udgør et bidrag til nettoomkostningerne ved forsyningspligt.

DEL 2

Andre forhold, som bør behandles i samtrafikaftaler

a) Beskrivelse af de samtrafiktjenester, der skal ydes

b) Betalingsbetingelser, herunder også faktureringsmåder

c) Angivelse af sammenkoblingspunkter

d) Tekniske standarder for samtrafik

e) Metoder til sikring af overholdelsen af de ufravigelige hensyn

f) Intellektuel ejendomsret

g) Fastlæggelse og begrænsning af ansvar og eventuel erstatning

h) Fastsættelse af samtrafikafgifter og senere forhøjelse eller nedsættelse heraf

j) Procedure for mægling mellem parterne inden den nationale tilsynsmyndighed anmodes om at gribe ind

k) Gyldighedsperiode og genforhandling af aftalen

m) Procedure i tilfælde af, at der fremsættes forslag til ændringer af de net eller tjenester, som den ene part udbyder.

DEL 3

Andre forhold, som kan indgå i samtrafikaftaler

a) Sikring af ligelig adgang

b) Nærmere detaljer om fællesbrug af faciliteter

c) Adgang til hjælpefaciliteter, supplerende og avancerede tjenester

d) Trafik-/netstyring

e) Opretholdelse af samtrafiktjenester og kvaliteten af disse

f) Fortrolighedsbestemmelser vedrørende ikke-offentlige afsnit af aftalen

g) Personaleuddannelse.